

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul II • Nr. 38 (43) • 14 noiembrie 2021

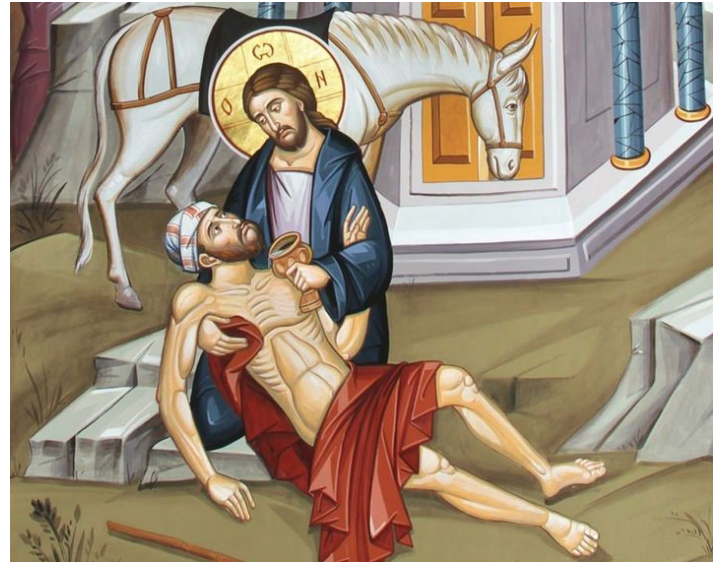
Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să-l iubim pe aproapele nostru

SFÂNTUL PAISIE AGHIORITUL

De vreme ce Bunul Dumnezeu ne-a dat daruri din belșug și n-a îngăduit să vină vreo nenorocire peste noi, trebuie să ne doară pentru aproapele nostru care se chinuiește. Vedem, de pildă, un infirm. Dacă ne gândim: „Cum m-aș simți eu dacă aș fi infirm și nu aș putea să merg?”, ne va dura pentru el. Sau, dacă cineva are probleme ne cere ajutorul, imediat trebuie să ne gândim: „Dacă aveam eu problemele lui, nu voiam, oare, să fiu ajutat?”, și așa ne va dura pentru el.

Duminica a 24-a după Rusalii

De ce iubirea aproapelui e poruncă

DANIEL CHIRA | Sursa: apostolia.eu

„Nu calea este imposibilă, ci imposibilul este calea.”

Paul Evdokimov

cu neputință să-ți iubești aproapele prin forțe proprii; celălalt e uneori plicticos, arțagos, capricios, insensibil la prezența și unicitatea ta, câteodată ignorant, alteleori sufocant... Așa că unii dintre noi alegem să ni-l înstrăinăm cu încruntături neîmblânzite, alții preferăm să-l ținem la distanță prin ritualuri complementare; și apoi ne vedem în continuare de viețile noastre, fiecare retras în spații unde semenul nu mai poate deveni o prezență iritantă. Ceea ce ne scapă adesea este că prin strategiile amintite ratăm taina aproapelui și pe cea a sfințirii noastre.

Hristos nu ne-a lăsat o rețetă a mântuirii individuale ci o poruncă limpede: „să ne iubim unul pe altul” (Ioan XIII, 34). Da, oricât ar părea de straniu – iubirea e o poruncă. Însă ca toate poruncile Domnului și aceasta e eliberatoare, deschizându-ne o nouă perspectivă asupra vieții. Iubirea care ni se cere nu e legată de o umanitate

anonimă ci îl are în vedere pe cel de lângă mine, omul pe care Dumnezeu prilejuiește să-l întâlnesc în clipa de față. Însă cum să-mi iubesc aproapele când e pisălog, vicios, lipsit de scrupule, mai mult decât atât – dovedește o răutate gratuită, îmi tulbură liniștea, mă necăjește sistematic, îmi devine insuportabil? Cum l-aș putea iubi pe unul ca acesta? Mi-e imposibil!

Chiar așa – **porunca iubirii îmi cere imposibilul**. Însă ceea ce îmi este aparent cu neputință devine posibil prin Hristos. Îl pot iubi pe aproapele meu numai dacă îl descopăr așa cum îl privește Hristos: prețuindu-l nu pentru păcatele lui ci pentru ceea ce poate deveni dincolo de ele. Dacă semenul meu mă rănește e pentru că el însuși e rănit de (ne)bănuite boli sufletești, așa cum noi toți suntem... Și dacă, în ciuda risipurilor noastre, Dumnezeu ne iubește pe toți căutând la chipul Lui din noi, tot astfel trebuie să descopăr la rândul mi în aproapele meu, dincolo de slăbiciunile lui evidente, frumusețea de care pesemne nici nu mai știe că e capabil. Iubirea aproapelui e un dar pe care Hristos ni-l face pe nesimțite atunci

când ne străduim să ne măsurăm aproapele cu o altă măsură, atunci când începem să ne desfundăm căile de comuniune, atunci când îl privim pe celălalt din perspectiva iubirii cu care Dumnezeu ne iubește.

Porunca lui Hristos ne solicită imposibilul pentru că țintește dincolo de lumea în care trăim; împlinirea iubirii aproapelui e începutul unei veșnice însoțiri în Dumnezeu. Hristos ne cere să ne străduim să umplem cu iubire lumea aceasta învechită în rele. Cu-noașteți o provocare mai mare?

”

lubirea nu socotește răul”,
„iubirea toate le suferă,
toate le rabdă”. Deci dacă
nu socotești lipsurile
aproapelui, dacă suporti
întristările care vin de la el
și ai îngăduință, iată ai și
iubirea.

SFÂNTUL TEOLIPT
AL FILADELFIEI

Postul Crăciunului începe cu ziua de **15 noiembrie** și ține până în 24 decembrie inclusiv. Lăsatul Secului are loc anual pe 14 noiembrie, însă, dacă această zi cade miercuri sau vineri, atunci postul începe în ziua de 14 noiembrie.

Postul Crăciunului amintește de postul **îndelungat al patriarhilor și dreptilor din Vechiul Testament**, în așteptarea venirii lui Mesia – Izbăvitorul.

Prin **durata lui de 40 de zile**, acest post aduce aminte și de postul lui Moise de pe Muntele Sinai, când acesta aștepta să primească cuvintele lui Dumnezeu, Decalogul, scris pe lespezile de piatră ale Tablelor Legii, se menționează în *Liturgica generală*, a Pr. Ene Braniște. Durata Postului Crăciunului a fost stabilită în anul 1166, la Sinodul de la Constantinopol, ținut sub președinția patriarhului Luca Hrisoveghi.

Această uniformizare a fost necesară deoarece la început, nu toți creștinii posteau în același mod și același număr de zile, ci unii țineau un post aspru, alții mai ușor, iar unele persoane posteau numai șapte zile, în vreme ce alții șase săptămâni.

Cum a fost aleasă data de 25 decembrie?

Potrivit unei vechi tradiții, recensământul lui Cezar August, în timpul căruia Sfântul Evanghelist Luca ne spune că S-a născut Domnul (Luca 2, 1) a avut loc în 25 decembrie (14 Nisan), anul 754 de la fondarea Romei.

Sfântul Ioan Gură de Aur confirmă că această tradiție este foarte veche și că Nașterea Domnului ar fi fost serbată la Roma de la început în data de 25 decembrie. Același lucru îl va afirma mai târziu și Fericitul Ieronim.

Nașterea și Botezul

Cu toate că în majoritatea comunităților creștine Crăciunul se serba în 25 decembrie, creștinii din Orient au celebrat această sărbătoare până în secolul al IV-lea în aceeași zi cu Botezul Domnului, în 6 ianuarie, numind praznicele unite Sărbătoarea arătării Domnului sau Teofania.

După anul 375, acestea s-au serbat în Orient la date distincte, precum în celelalte comunități creștine.

Este despre trup sau despre suflet?

Unul dintre Sfinții care vorbește despre însemnătatea reală a postului Nașterii Domnului este **Sfântul Tihon**, care spune despre postul adevărat că este „abținerea de la orice rău”.

Dacă vrei, creștine, să-ți fie postul folositor, atunci, postind trușește, să postești și duhovnicește și să postești întot-

Timpu liturgic Măine începe Postul Nașterii Domnului

deauna: „Cum pui frâu pântecelui tău, tot așa pune-l și gândurilor și patimilor tale celor rele. Să postească mintea ta de gândurile cele deșarte. Să postească mintea ta de ținerea de minte a răului. Să postească voia ta de dorirea cea rea”, notează Sfântul Tihon.

Postul Crăciunului este, deci, o pregătire, o sfințire a gândurilor, a simțirilor, a trupului și a sufletului nostru prin pocăința, prin Spovedanie și Euharistie, prin citirea mai deasă a Sfintei Scripturi și a scrierilor sfinților părinți și printr-o atenție spirituală deosebită.

De ce se colindă în Postul Crăciunului?

Datina colindatului în poporul român este străveche. Chiar dacă nu poate fi precizată cu exactitate data apariției acestui obicei, totuși conținutul poetic-literar al colindelor indică faptul că ele dinaintea formării poporului nostru, adică din secolul I, din vremea în care Sfântul Apostol Andrei propovăduia Evanghelia Mântuitorului Iisus Hristos pe teritoriul Dobrogei.

Colindul românesc, prin forma sa simplă și prin mesajul pe care-l exprimă, este glasul sfânt al Evangheliei și al Bisericii extins sau transmis în sufletele și-n casele creștinilor.

De ce e perioada cadourilor?

Postul Nașterii Domnului este o perioadă dedicată dăruirii. Darurile se oferă ca milostenie pentru cei aflați în lipsuri. Darurile de Crăciun sunt simbol al răspunsului nostru la multele daruri duhovnicești pe care Dumnezeu Fiul ni le aduce prin întruparea Sa.

De asemenea, această perioadă este legată de daruri datorită Sfântului Ierarh Nicolae, serbat în 6 decembrie, care a îmbinat apărarea Ortodoxiei cu grija față de săraci, de orfani, de oamenii necăjiți, însingurați și înfrigurați.

Așadar, în acest post, pe lângă **pregătirea duhovnicească interioară**, creștinul trebuie să facă și **milostenie**, după modelul Sfântului Nicolae, dăruind altora, ca semn al iubirii frățești, daruri spirituale și daruri materiale sau măcar un cuvânt bun, o mână de ajutor, o incurajare a unui om sărac, singur, deznădăjduit sau întristat.

(Sursa: basilica.ro)

Cultul divin - simboluri și semnificații

Sfintele Vase și este rolul lor în cadrul Sfintei Liturghii

Sfintele Vase sunt obiecte de cult liturgic foarte importante și sunt folosite în special în cadrul Sfintei Liturghii, având o simbolistică aparte. Ele sunt: Sfântul Disc, Sfântul Potir, Steluța, Copia și Lingurița.

Sfântul Disc pe care se așează Pâinea (sau Sfântul Agnet) pentru Sfânta Împărtășanie semnifică ieslea în care S-a născut Mântuitorul, locul în care a fost așezat Trupul după luarea de pe cruce, dar și Mormântul Lui. Forma rotundă a Discului simbolizează cerul. El ține pe Stăpânul și

Domnul Care a făcut cerurile.

Sfântul Potir este vasul în care se pun vinul și apa, care se prefac în Sângele Domnului. El amintește și de vasul Patimilor, în care soldații au pus fiere și oțet și L-au adăpat cu buretele pe Hristos când a spus „Mi-e sete”. După sfințirea Darurilor, Sfântul Potir preînchipuie paharul în care Domnul a săvârșit Taina Sfintei Euharistii la Cina cea de Taină.

Steluța, se așază cruciș deasupra Sfântului Disc și închipuie steaua care i-a îndrumat pe cei trei magi la Betleem, dar și

pecetea de pe Mormântul Mântuitorului.

Sfânta Copie cu care se taie prescura semnifică lancea cu care a fost împuns Domnul în coastă atunci când era răstignit pe cruce. Preotul rostește „Și unul din ostași, a împuns cu sulita coasta Lui și îndată a ieșit sânge și apă” și pune în Potir vinul și apa.

Lingurița se folosește pentru a da credincioșilor Sfânta Împărtășanie și are o cruce la capăt. Ea amintește de acel clește cu care ingerul Domnului i-a dăruit lui Isaia cărbunele cel ceresc, care preînchipuia Trupul lui Hristos, plin de focul Duhului Sfânt.

Vasele liturgice sunt sfințite de către preot într-o rânduială aparte și sunt afierosite doar pentru cultul dumnezeiesc, așa că nu pot fi folosite la altceva decât la Sfânta Liturghie.